

Aksel Larsen: Vi vil stemme imod lovforslaget på grund af hele dets affattelse og dets tendens, på grund af uklarheden i dets bestemmelser og på grund af, at lovforslaget, om det bliver til lov, vil give det videste spillerum for vilkårlighed fra den til enhver tid siddende regerings og fra politi- og justitsmyndighedernes side. Vi vil stemme imod det, fordi vi aldeles ikke finder det egnet til at opfylde det høje formål, man officielt tillægger det. Tværtimod er det for os ganske indlysende, at dette lovforslag, sådan som det nu er udformet, er et led i det militære beredskab, hvorigennem Danmark er blevet en filial af Amerikas Forenede Staters magtapparat, og det er jo også sagt tilstrækkelig tydeligt her ved anden behandling i tinget, at meningen i virkeligheden var at gardere, om jeg så må sige helgardere Atlantpagten i Danmark.

De væsentlige anker, jeg har at fremføre mod lovforslaget i den nuværende affattelse, har jeg fremført ved anden behandling, og såvel justitsministeren som de øvrige partiers ærede ordførere var stort set tavse overfor mine argumenter. Det gælder f. eks. mine indvendinger angående § 98, hvor det ærede medlem hr. Hans Hækkerup indskrænkede sig til at sige, at det er aldeles urigtigt, at selv den uskyldigste strejke kan straffes som højforræderi eller landsforræderi, men måtte tie stille, da jeg læste stk. 2 i paragraffen op, hvoraf det udtrykkeligt fremgår, at strejker kan straffes, og fastslog, at hvorvidt de er strafbare, er afhængigt af, hvorledes den til enhver tid siddende regering vurderer dem. Jeg har gjort opmærksom på, at i henhold til § 99 er den siddende regering, de højeste militære myndigheder og politimyndigheder, talrige høje embedsmænd og for den sags skyld også rigsdagsflertallet strafskyldige, fordi de gør det, som i paragraffen kaldes „virker for, at den danske stats bestemmelsesfrihed ved udenlandsk bistand krænkes“. Men jeg har samtidig gjort opmærksom på, at jeg er fuldkommen klar over, at der ikke, så længe flertallet i tinget er sindet, som det er nu, og så længe vi har en regering, der understøtter Atlantpagten og med eller uden glæde optræder som, skal vi kalde det departementschefer for en fremmed magts regering, så længe er der ikke nogen chance for, at man vil anvende § 99 efter dens ordlyd.

Jeg har kritiseret den påfaldende iver, hvormed man mellem første og anden behandling fjernede lovforslagets oprindelige § 101. Jeg har gjort opmærksom på, at der kun findes een fornuftig og naturlig for-

klaring på, at man ikke kunne bruge denne paragraf, som i sin tid er konciperet af selve socialdemokratiets højeste autoritet på det strafferetlige område, daværende justitsminister Steincke. Den oprindelige § 101 vendte sig imod den, som modtager penge fra fremmed magt til agitation og propaganda herhjemme; i hvert fald pålagde den meget fornuftige paragraf de pågældende i tryksager at gøre opmærksom på, at de havde fået så og så meget i støtte fra fremmed magt for at udgive disse tryksager; da man konciperede denne paragraf, og da den fandt mere eller mindre varm tilslutning ved lovforslagets første behandling i sin tid — det er snart et par år siden —, var der ingen tvivl om, hvad man mente med paragraffen. Man tænkte sig i sin naivitet, at man fik mulighed for at ramme modstandere af Atlantpagten i almindelighed og kommunisterne i særdeleshed. Man er blevet klogere siden. Ikke mindst fordi et forlag, som ejes af det største parti her i salen, det danske socialdemokrati, og ledes af et medlem af dette høje ting, det ærede medlem hr. Lars M. Olsen, modtager titusinder eller hundredetusinder af kroner — jeg ved ikke, om det er i amerikansk eller dansk valuta — af den amerikanske regering for at udgive agitationstryksager i Danmark, naturligvis uden i sine agitationstryksager at gøre opmærksom på, hvilken støtte man har fået fra fremmed magt til denne virksomhed. Vi stemte imod fjernelsen af § 101, men flertallet ville det anderledes. Da man blev opmærksom på, at det ikke var kommunisterne, men socialdemokratiet, der lod sig betale af fremmed magt, skulle man ikke have nogen lovparagraf, der kunne ramme dette.

Jeg har kritiseret særlig alvorligt den paragraf, der nu har nr. 101, hvori det siges, at „den, som med krig, besættelse eller andre fjendtligheder for øje foretager nogen handling, hvorved bistand til fjenden forberedes, straffes med fængsel indtil 16 år“. Debatten i det omfang, der var debat om denne paragraf ved anden behandling, viste tilfulde, at min opfattelse er rigtig. Denne paragraf er en paragraf, der af rent praktiske grunde kun kan anvendes med ofte mange års tilbagevirkende kraft. Den kan faktisk først anvendes i krigstilfælde, men så ganske vist på begivenheder, der kan ligge mange, mange år tilbage. Det er samtidig en paragraf, der måske mere end nogen anden paragraf åbner rum for vilkårlighed, idet handlinger, som ikke alene var absolut straffri på det tidspunkt, de blev begået, men som ingen på det tidspunkt, da de blev